

1.- Quins són els tres requisits necessaris per poder parlar de coneixement? Explica per què són aquests. Il·lustra la teua resposta amb exemples.

Creença, veritat i justificació son els tres requisits bàsics que caracteritzen el coneixement; això vol dir que aquests tres conceptes definirien el coneixement com una creença que és vertadera i que està justificada.

Conèixer és, primer de tot, tenir una creença, pensar que una cosa o fet existeix o és com és; però pel coneixement no n'hi ha prou amb aquesta creença. Per exemple, si veiem que hi ha un bassal al terra de casa nostra, podem creure que aquest s'ha produït a causa d'una gotera però, de fet, no en tindrem cap prova, no sabrem la causa del bassal (per molt que creguem saber-la) si no és que prèviament haguem conegut l'existència d'una canonada trencada just a sobre del lloc del bassal. En aquest cas, la nostra creença basada en una suposició, no és suficient per que existeixi coneixement.

Seguint amb l'exemple de la gotera, suposem que en realitat la canonada te una gotera, i que aquesta produeix un bassal; llavors, estaríem davant una realitat "el bassal que hi ha a terra està causat per una gotera a la canonada". En aquest cas, la nostra creença esdevindria vertadera. Però per que puguem considerar coneixement aquesta creença vertadera, a més, n'hem de tenir proves, és a dir, ha d'estar justificada; sinó, la veritat de la nostra creença podria ser fruit de la casualitat i com sabem, aquest tipus de formació de creences no és vàlida.

És habitual pensar que s'arriba a la creença vertadera a través d'un procés o mètode cognitiu, fent servir les fonts del coneixement per justificar-la: la percepció, la memòria, la consciència i els processos inferencials.

En aquest cas, el procés que faríem servir per arribar al coneixement podria ser:

La percepció, amb els nostres sentits, d'una taca d'humitat al sostre en la que s'està formant una gota.

La recuperació des de la nostra memòria, del fet que per aquell lloc del sostre hi passa una canonada. Recordem que aquest fet és cert i per tant en sí ja constitueix coneixement.

La inferència, a partir de dues creences vertaderes (la taca i el record de la canonada), que la canonada s'ha trencat i que està deixant escapar l'aigua. En aquest cas, la memòria ha actuat com a font de creença i justificació i ens ha servit per arribar a una conclusió (la proposició que la canonada s'ha trencat) que constitueix coneixement.

2.- Pot ser falsa una creença que tothom cregui vertadera? Ha de constituir coneixement aquesta creença? Il·lustra la teua resposta amb un exemple.

Una creença que tothom cregui vertadera, pot ser, de fet, falsa si no es tenen proves de la certesa de la creença, és a dir si aquesta no està justificada; creure no implica veritat. El fet que hi hagi molta gent que cregui en la veritat d'una proposició, no és fet suficient per tenir coneixement; com hem dit anteriorment, perquè el coneixement és doni hi ha d'haver, a més de creença, veritat i justificació.

Suposem que la creença de la que parlem sigui falsa, però que tothom cregui que és vertadera; la creença no estaria justificada. Pel sol fet que sigui falsa no constituiria coneixement.

Però, suposem que la creença en qüestió sigui vertadera, de fet, ningú no tindria proves que fos vertadera. Llavors la creença sobre la veritat en particular seria fruit de la casualitat, i en aquest cas tampoc la podríem considerar com a coneixement.

Pensem en l'època en que tothom pensava (creia) que era la Terra la que és situava al centre de l'Univers i que el Sol girava al voltant d'ella. Tenim una creença, "el Sol gira al voltant de la

Terra" i tenim el fet que molta gent (la practica totalitat de la humanitat que s'havia plantejat aquesta qüestió) creu que és vertadera.

Com ara sabem, aquesta creença és falsa i per tant no constitueix coneixement, a pesar del nombre elevat de persones que creien en la veritat d'aquesta proposició. Tampoc, no estava justificada ja que per cap mètode es podia o pot concloure la proposició que "el Sol gira al voltant de la Terra". No existeix manera de percebre-ho, tampoc hi ha a la nostra memòria cap creença vertadera que ens dugui a l'esmentada conclusió (és més que probable que, de fet, aquesta creença partí d'una altra falsa creença -"Déu ens ha posat al centre de l'univers i per tant és el sol el que ha de donar voltes a la terra i no al revés"-). Llavors, la inferència que "el Sol gira al voltant de la Terra" no constitueix coneixement.